

به مفاهیم این ابیات بنگرید که چقدر به هم نزدیکند !

1. "غریق سوخته" نام ابیاتی از جناب آقای "ص.ل." می باشد که به زیبایی سروده شده است :

ز شوق دل بسوزاند وجودم   ز اشک دیده چون زاینده رادم !
بسوزاند دل و غرقم کند اشک   غریقم دیده ای و آتش به جونم؟

2. که به گفته ی ایشان ترجمه ای خام از یک دوبیتی معروف عربی است :

إِلَيْكَ الْقَلْبُ مِنَ الْأَشْوَاقِ يَحْتَرِقُ   وَ دَمْعُ الْعَيْنِ مِنَ الْأَفَاقِ يَنْدَفِقُ
الْقَلْبُ يُحْرِقُنِي وَ الدَّمْعُ يُغْرِقُنِي   وَ هَلْ رَأَيْتَ غَرِيقاً وَ هُوَ مُحْتَرِقٌ؟

3. بنده (حقیقی) با خواندن این ابیات (در 1387/4/19) به وجد آمده و این دو بیت را سرودم :

ز شوق دل بسوزد در کیانم   یکی فانی به بحر دیدگانم
بسوزاند دل و غرقم کند اشک   غریقی اینچنین سوزان ندانم

4. این بیت نیز از غزل "داغ تنهایی" شاعر معاصر جناب آقای "رهی معیری" (سروده شده در آبان ماه 1327) برگزیده شده است :

سوختم از آتش دل در میان موج اشک   شوربختی بین که در آغوش دریا سوختم

(با این مطلع :

آنقدر با آتش دل ساختم ، تا سوختم   بی تو ای آرام جان یا ساختم یا سوختم)

«حقیقی»